

Fuldkomment fri

Vor Herre Jesus sagde disse mægtige ord om sig selv: »Jeg er sandheden« (Johs. 14,6). Ikke blot talte han sandt, men der var også fuldkommen overensstemmelse imellem, hvad han sagde, og hvad han var.

Nu ville vi vente, at han havde overmåde let ved at vinde tilhængere; er ikke sandheden, hvad menneskene inderst inde længes efter? Men jo mere han åbenbarede sit væsen, altså sandheden, des mere afviste de ham. Løgnen havde et sådant greb om menneskene, også de åndelige ledere, præsterne og de skriftkloge, at de kunne isolere ham mere og mere, så han til sidst var helt alene.

Løgnen har mange forklædninger; den optræder i skikkelse af underfundighed, forstillelse, bortforklaringer, undskyldninger, halve sandheder, verbale angreb, overdrivelser, smiger, bagtalelse og meget andet, og alt dette mødte da også vor Herre Jesus, just fordi han er sandheden.

En dag kom de og spurgte ham: »Har vi lov til at give kejseren skat eller ej« (Luk. 20,22). Var det et spørgsmål, der pinte deres samvittighed? Nej, de stillede dette spørgsmål i håb om at fange ham i en fælde. De var parate til at bringe ham til landshøvdingen, som de ellers hadede, og anklage ham for at opfordre folket til at nægte kejseren skat. De var i løgnens magt, da de stillede deres spørgsmål, thi de anstillede sig, som om det var en vigtig sag for dem at få klarhed over, men det var noget helt andet, der fik dem til at spørge. Der var alt andet end overensstemmelse imellem deres ord og deres gerning. De kunne ikke sige: »Vi er sandheden!« og de ville ikke sige: »Vi er løgnen!« men det havde været sandt!

Løgnens væsen var deres natur. Der var ingen længsel efter sandheden i deres indre, thi de hadede den og elskede løgnen. De anstillede sig ganske vist, som om de var ærlige folk (vers 20), men det er ganske almindeligt, at løgnens trælle gør det, thi det hører med til løgnen, at den udgiver sig for sandhed, hvorved den bliver endnu mere løgnagtig.

Det er slangens væsen, der kan sno sig. Den snor sig uden om sandheden, indtil den kan angribe den med nogle giftige hug.

Herren kunne have vendt dem ryggen; der er jo ingen som helst grund til at svare uoprigtige mennesker, der har stillet sig i løgnens tjeneste, på et spørgsmål, som de ingen virkelig interesse har i at få svar på.

Men Herren ved, at det sande svar på deres spørgsmål kan få betydning for alle oprigtige mennesker til alle tider; derfor svarer han. Han formår at vende deres

ondskab og underfundighed således, at den giver ham anledning til at blive til hjælp og velsignelse for utallige. Det havde de ikke regnet med! Han var nidkær for det gode, derfor kunne det onde slet ikke skade ham, men måtte tværtimod tjene sandhedens sag til alle tider.

Han blev ikke irriteret på dem, skønt han straks mærkede deres underfundighed, men forblev i Gud. Han mødte dem heller ikke med foragt og ringeagt, men gav dem et svar, som er kendt af de allerfleste mennesker endnu i dag, skønt de fleste ikke forstår det. På baggrund af deres løgn og svig og underfundighed træder hans storhed og renhed så meget klarere frem.

En denar

Han sagde: »Vis mig en denar!« Havde han da ikke selv en denar? Nej, det havde han ikke.

Så tog de en denar frem! Mon de rømede, da de gjorde det? De havde altså en denar på sig og gjorde brug af den! De kunne næppe tænke sig at gå hjemmefra uden at have en denar på sig. Med denarerne købte og solgte de; hvordan skulle dagligdagene gå uden køb og salg?

»Hvis billede og indskrift bærer den?« Et pinligt spørgsmål at besvare for dem, der hadede afbildninger af mennesker, men de måtte jo svare: »Kejserens!«

De gjorde altså brug af den samfundsorden, som kejseren var øverste myndighed for, og hvis praktiske udtryk var hans møntsystem! Han gjorde det muligt for dem at handle, rejse omkring, nyde retsbeskyttelse, o.s.v. – det havde de gjort i årevis og gjorde dagligt – hvorfor havde de ellers en denar på sig?

De skyldte altså kejseren meget! Hver gang de brugte en denar, ydede kejseren dem i virkeligheden sin tjeneste. De var afhængige af hans mønt, hans retsorden, hans vejanlæg, o.s.v.

Hvad kejserens er, hvad Guds er

Da de tog denaren frem og viste Herren den, havde han dermed afsløret, at de ikke kunne unddrage sig at betale kejseren skat. Det var måske nok ydmygende for Guds udvalgte folk at betale skat til en hedning, men den ydmygelse kunne de ikke unddrage sig, thi den var fra Gud!

Der var ganske vist mange, der inderst inde anså det for mere åndeligt og mere Gudfrygtigt at nægte kejseren skat, og nogle gjorde da også oprør imod romerne for at kaste dem ud med våbenmagt, men Gud var ikke med dem, og Jesus støttede

dem ikke. Hvorfor ikke?

Det får vi svar på nogle få dage senere. Da stod Jesus overfor kejserens repræsentant, landshøvdingen *Pilatus*. Pilatus havde ladet ham piske, og hans soldater havde flettet en tornekrone og presset den ned over hans hoved, og så havde de kastet en purpurkappe over ham. Nu siger landshøvdingen til ham: »Ved du ikke, at jeg har magt til at give dig fri og magt til at lade dig korsfæste?« Men Jesus svarede: »Du havde aldeles ingen magt over mig, hvis ikke den var givet dig ovenfra« (Johs. 19, 11).

Her er svaret: kejserens magt er givet ham ovenfra. Denne verdenshersker, hvis repræsentant har magten i Israel, har slet ingen magt i eller af sig selv. Den magt, han har, er givet ham ovenfra!

Det gælder enhver hersker, enhver øvrighed. Der er ingen øvrighed, uden at den er fra Gud, og de, som findes, er indsat af Gud (Rom. 13,1).

Det gjaldt på Jesu tid; det gælder til enhver tid; det gælder også i endens tid.

Derfor skal vi ikke indlade os med folk, der gør oprør (Ordspr. 24, 21-22), thi ethvert oprør er dybest set et oprør imod Gud, der har indsat de styrende, hvem de end er.

Vi skal derimod give kejseren, hvad kejserens er, d.v.s. skat, told, moms og alt andet, hvad kejseren finder fornødent.

Og vi skal give Gud, hvad Guds er, d.v.s. hele vort hjerte, al vor kærlighed, hengivenhed, tilbedelse og lydighed.

Heri ligger den fuldkomne frihed! Vor Herre Jesus siger nogle befriende ting med sine enkle, evige ord:

»Først siger han, at den styreform, der nu råder i landet, er de af ham givne ydre forhold, under hvilke hans folk kan og skal tjene Guds frelsesplan i deres slægtled.

Dermed siger han også, at styrelsesformen, hvordan den end er, aldrig kan hindre hans udvalgte i at dyrke og tjene Ham af hele deres hjerte. Regeringen er aldrig nogen hindring for Gudsdyrkelsen!

Og dermed siger han *endelig*, at den regering, som han har indsat, altid må tjene hans plan, hvor meget den end måtte rase imod ham.

Ethvert Guds barn, der i tro og lydighed bøjer sig herunder, er hermed fuldkommen fri!

Holder det i praksis?

Det gamle Testamente giver mange eksempler herpå. Hærskarernes HERRE, Israels Gud, er alene Gud over alle jordens riger (Esaj. 37,16). Han gør med as-

syrekongen *Sankerib*, med Babels konge *Nebukadnezar*, med perserkongen *Kyros*, hvad han vil. Alle må de tjene hans vilje og plan. Han er den samme i dag.

Hedningernes konger var grusomme, men vor tids herskere er endnu mere grusomme. *Hitler* var en djævel, *Stalin* og *Mao* ligeledes, men alle måtte de fremme Guds vilje i endens tid.

Guds folk gav dem, hvad der var deres – men gav dem ikke, hvad der var Guds. Derfor har Guds hellige gået meget igenem – mange blev sendt i arbejdslejre – mange blev tortureret – mange blev dræbt – men alle forblev fuldkomment frie, så de derfor i dybeste mening aldrig bukkede under.

Hitlers djævelskab førte til staten Israels oprettelse – Stalins og Maos raseri førte til åndelige vækkelser af et omfang, som vi i Vesten ikke kender magen til – vore trossøskende har vist og bevist, at end ikke det mest antikristelige regimente kan berøve Guds børn deres frihed til at give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er.

Men de gav aldrig kejseren, hvad Guds er. De havde intet imod at betale skat og at yære lydige som borgere – men fornægte Herren Jesus og hans ord kunne de ikke – og da kejseren krævede det, gav

de ham det ikke, thi det var ikke hans, men Guds. Således viste de, at end ikke det mest grusomme og umenneskelige regimente var nogen hindring for Gudsdyrkelsen, men bragte den op til yderste ydeevne og rigeste tilbedelse, idet de gav deres liv. De hellige tjente Guds frelsesplan – og de antikristelige regimente blev tvunget til også at tjene den – sandelig: giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!

Man kan spørge, om der er noget, der ikke er Guds. Svaret er: Nej, det er der ikke! Når du giver kejseren, hvad kejserens er, gør det derfor med tilbedelse og tak, thi dybest set er alt, hvad du giver kejseren, Guds! Således forbliver du i den fuldkomne frihed og kan sige tak under alle forhold, også når du betaler skat!

Forbønnen

Nu kan du bede for alle i høje stillinger, hvem de end er. De er jo indsat af Gud! Ja, du kan takke for dem! Paulus siger jo: »Allerførst formaner jeg til at frembære bøn, påkaldelse, forbøn og tak for alle mennesker, for konger og alle i høje stillinger, så vi må leve et roligt og stille liv, gudfrygtigt og sømmeligt i alle måder« (1. Tim.2,1-2). Sådan er der blevet bedt for øvrighederne ned gennem tiderne, og så-

dan vil menigheden fortsætte med at bede lige til det sidste. Det er en efterklang af Herrens bøn på korset: »Fader, forlad dem, de ved ikke; hvad de gør!« Sådan har Guds lidende små bedt for deres grusomme øvrigheder, og sådan har de sejret. Thi det er Hærskarernes HERRE, Gud den allerhøjeste, den Almægtige, der har givet de herskende magten, og det er HAM, der lader dem fremme hans planer, hvor svært det end er at forstå.

Vi har her i landet ikke grusomme herskere, men vi har ugudelige mænd og kvinder ved roret. Vi vil give dem, hvad kejserens er, og vi vil give Gud, hvad Guds er, derunder forbøn med taksigelse for den øvrighed, han har givet magten. Han leder os ved sin Ånd, så vi kan bede i overensstemmelse med hans vilje. Får vi fortsat lov til at leve roligt og stille, er det en meget stor gave, og vi vil bønfalde ham om, at vi da lever gudfrygtigt og sømmeligt i alle måder, men ikke bukker under for bekvemmelighederne og fristelserne. Kommer der også i vort land svære tider med forfølgelse, vil Herren give os nåde til fortsat at give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er – og nåde til at holde ud i vor forbøn for alle i høje stillinger.

Ja, Herre! jeg tror!

En treogtredivårig mand stod foran en sørgende kvinde, der nogle dage før havde begravet sin elskede broder, og sagde: »Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør« (Johs. 11, 25).

Han var tømrer af profession og havde ingen position i samfundet. Han havde ingen boglig uddannelse og hørte ikke hjemme i samfundets øverste kredse. Han var omgivet af en skare ulærde mænd uden nogen indflydelse på samfundsudviklingen.

Og så talte han disse ord – og tog dem aldrig tilbage! Han måtte ikke senere indrømme, at han brugte for stærke ord og kom til at overdrive. Han var ikke ude af sig selv, men talte velovervejede og besindige ord.

Tænk om vi ikke havde de ord! Tænk, om Johs. 11,25 og 26 ikke fandtes i vor Bibel! Tænk, om vi kun havde menneskers trøsteord ved gravene! Tænk, om vi måtte nøjes med, hvad de og vi kan finde på at sige, når døden har taget nogen af vore kære bort!

Tænk, om vi ikke havde vor Herre Jesus! Hvor skulle vi vende os hen! Hvad skulle vi dog gøre!

Lovet være Gud, at Han gav os sin Søn og lod os høre hans ord!

Først sagde den unge mand: »Jeg er« og benævnte sig således med Guds navn JEG ER. Det var ikke første gang, han gjorde det. Det var ikke et navn, han havde tillagt sig selv, men Gud havde givet ham det. Han havde altså ikke fået det ved navneforandring, men fordi han var Guds Søn. Denne unge tømrer, der stod foran den bedrøvede kvinde, var den evige Gud i menneskeskikkelse. Aldrig havde der vandret nogen på jorden, der blot tilnærmelsesvis var som han. Og aldrig siden har der været nogen. »Den, som har set mig, har set Faderen,« sagde han uden at slå øjnene ned, thi det var sandt.

Atter siger jeg: Tænk, om han ikke var kommet! Da havde vi været i håbløsheden og fortvivlelsen for evigt.

Opstandelsen

Han siger roligt og stille: »JEG ER opstandelsen...« Det ord er for stort og herligt for enhver af os. Han sagde ikke: »Jeg virker opstandelse,« men »JEG ER opstandelsen!«

Og det sagde han før sin død! Han ventede ikke med at sige det, indtil Gud

havde opvakt ham fra de døde, men sagde det, medens han endnu var på vej op til Jerusalem for at lide og dø og derefter opstå. Og han tog aldrig disse ord i sig igen. De er, lovet være Gud, bevaret indtil i dag, og de er lige så herlige i dag, som da han sagde dem til *Marta*.

Men hvordan kunne han, der er opstandelsen, så dø? Døden er jo på forhånd magtesløs over for ham, der er opstandelsen. Ja, døden er fuldkommen magtesløs over for ham!

Men han, der er opstandelsen, havde dermed *magt til frivilligt at sætte livet til* – og det gjorde han, fordi dette bud modtog han af sin Fader (Johs. 10,18). Ingen tog det fra ham, thi ingen, end ikke han, der har dødens vælde, djævelen, kunne tage det fra ham, der er opstandelsen.

Hans død åbenbarer, hvilken magt han, der er opstandelsen, havde – endog magt til at sætte sit liv til – og magt til at tage det igen. Han dør ikke en ynkelig død, skønt det ser sådan ud, men han dør en magtfuld død – en død, der er døden ganske overlegen, fordi han, der dør, er opstandelsen og livet.

Han dør, fordi han, der ikke kendte til synd, lader sig gøre til synd for vor skyld.

Han dør, fordi han, der er opstandelsen og livet, er det Guds lam, der bærer al verdens synd. Ingen uden han havde kraft til at bære alle generationers ufatteligt tunge syndebyrde. Det formår kun han, der er opstandelsen og livet.

Således giver han frit og utvunget, af kærlighed til Faderen og til os, sit liv hen i døden. Han, der er opstandelsen, kan bære al dødens gru og rædsel – ja, han kan bære syndens straf – han havde magt dertil, men det var ikke en magt, der automatisk trådte i kraft – det var kærlighedens magt i hele dens fylde, usvækket af nogen synd – kærlighedens magt, når den kæmper sig igennem og forbliver lydig.

Det var umuligt, at døden kunne fastholde ham. Han, der er opstandelsen og livet, forblev usvækket helt ind i dødens frygteligste mørke under Gudsforladtheden, fordi han gjorde ikke synd, end ikke et øjeblik – derfor forblev han opstandelsen – og derfor sejrede han over døden og opstod den tredje dag tidligt om morgenen.

Han bortskaffede synden og bragte liv og uforkrænkelse for dagen.

Han er Herren. Alt er ham underlagt. Snart åbenbarer han sig i kraft og megen herlighed!

Den, som tror på mig

Han er opstandelsen og livet. Han er også vejen og sandheden og livet. Der findes ikke løgn eller svig i ham. Ingen har grebet ham i nogen overdrivelse eller usandhed. Han er sandelig troværdig – og dog er det kun et fåtal, der tror på ham!

Den yngre mand sagde derefter: »Enhver, der tror på mig, skal leve, om han end dør.« Det er ord så stærke, at de tager pusten fra os. Kunne han virkelig sige

det? Ja, det kunne han, og heller ikke disse vidunderlige ord har han nogen sinde trukket tilbage eller afsvækket.

Han sagde ikke: »Jeg håber, det bliver sådan,« eller: »Jeg ville ønske, det var sådan,« men han sagde, at enhver, der tror på ham, skal leve, om han end dør, thi sådan er det! Det vidste han, og det står han inde for, og han tager aldrig fejl!

Tænk, om han ikke havde sagt det – hvad da? Lovet være Gud i tid og evighed for disse ord, der er troværdige og sande og har bragt os en ubetvingelig glæde!

Lazarus var sovet hen. Fire dage var gået siden hans begravelse. Men han var Jesu ven (vers 11), og Herren elskede ham (vers 3). Heraf forstår vi, at Lazarus troede på Jesus. Han skulle altså leve, selvom han var død!

Det var jo, hvad Jesus havde sagt: »Enhver, der tror på mig, altså også Lazarus, skal leve, om han end dør!«

Og den unge mand føjede til: »Og enhver, der lever og tror på mig (som Lazarus gør), skal i al evighed ikke dø – han skal ikke dø den evige død, selvom han legemligt er død.«

Således erklærede Herren, at Lazarus, der troede på ham, levede, selvom han var død, og at han i al evighed skulle leve og ikke dø.

Det var sandelig trøstens ord for Marta. Derfor sagde Herren: »Tror du *det*, d.v.s. det, jeg har sagt om Lazarus og enhver, der tror på mig?« For hvis hun troede det, vidste hun, at Lazarus levede, skønt han var død, og at han i al evighed ikke skulle dø, men have det evige liv.

Så vidste hun også, at Lazarus blot var gået forud for hende, og at hun en dag skulle følge efter og møde ham igen. Hun troede på Jesus og skulle derfor leve, om

hun end døde.

Tror du det?

Hun svarede: »Ja, Herre!« Lad os sige det samme! Det er det eneste svar, der sømmer sig! Hun forstod, at den unge mand, der talte til hende, var Herre – *hendes* Herre – *al jordens* Herre – og det er Han!

Så føjede hun til: »Jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til verden!« Hvilken trosbekendelse! Hun kender Ham som den, Han er. *Johannes Døber* havde spurgt: »Er du den, der kommer, eller skal vi vente en anden?« men Marta var ikke i tvivl: »Du er ... den, som kommer til verden,« den, Moses og alle profeterne talte om, den, som opfylder alle Guds løfter!

Og alligevel strakte hendes tro ikke til, da han sagde: »Tag stenen bort« thi hun indvendte: »Herre! han stinker allerede; det er jo den fjerde dag!« Jo, den strakte til, skønt den vaklede – og hun fik lov til at se Herrens herlighed: Lazarus kom ud af graven!

Herren er altid større og herligere, end vi er i stand til at tro. En dag skal vi opleve det. Da er døden opslugt for stedse, og vi er sammen med Lazarus og Marta og Maria og alle dem, der troede Jesus og derfor lever, om end de døde.

Ingen, der tror på Ham, bliver til skamme. Langt ud over, hvad vi kan bede om eller forstå eller forestille os, har han beredt dem, der elsker ham!

Intet kan fordunkle hans herlighed og troværdighed. Ingen kan fratage ham hans sejr. Han er opstandelsen og livet. Vi skal ikke dø, men leve – leve evigt sammen med Ham og alle dem, der troede ham!

Overflod

Apostelen *Paulus* siger: »Jeg ved, hvad det er at have trange kår, og jeg ved, hvad det er at have overflod; i alt og i alle ting er jeg indviet, både i at være mæt og i at sulte, både i at have overflod og i at lide mangel. Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft« (Fil. 4,12-13).

Vi forstår umiddelbart, at man behøver Guds kraft for at kunne lide mangel og sulte. Men behøver man også Guds kraft for at være mæt og have overflod?

Apostelen taler om at være *indviet* deri, næsten som om det er en *hemmelighed* at kunne have overflod på den rette måde. Her i landet har vi overflod. Hvis apostelen så, hvad vi har til rådighed, ville han bruge et stærkere ord end overflod. Når han taler om overflod, mener han, at

han har mere end dagligt brød og klæder, men den overflod, vi er i besiddelse af, ville han kalde for *luxus*.

Vi har aviser – fjernsyn – radio – vi har supermarkeder, hvor vi kan vælge og vrage – vi har delikatesseforretninger med ethvert tænkeligt raffinement – mange af os har bil – eget hus – mange tager til udlandet for at feriere – andre har eget sommerhus – vi har vintertøj og sommertøj – nogle har sportstøj – vi har alle varme i huset, rindende vand, badeværelse – vi kender ikke til at sulte, men måske til ikke at være tilfreds, hvis ikke vi får, hvad vi godt kan lide – nogle har nu også video – men lad mig ikke fortsætte beskrivelsen – jeg har allerede sagt tilstrækkeligt – spørgsmålet er, om vi dagligt modtager

kraft fra Gud til at have en sådan overflod og dog gøre fyldest i vort himmelske kald?

Legemet

Apostelen vidner om, at han holdt sit legeme i ave, ja, han er hård imod det (1. Kor. 9,27). Den overflod, vi har, indebærer en fristelse for vort legeme – lad os kalde den for *bekvemmelighedens fristelse*. Jeg kan ikke beskrive, hvordan den er for andre, men jeg ved, hvordan den er for mig selv: »Lidt søvn endnu, lidt blind, lidt hvile med samlagte hænder« (Ordspr. 6,10). Umærkeligt svækker man sig selv, når man giver efter, hvor Gud i stedet ville give kraft til at stå bekvemmelighedens fristelse imod.

Profeten *Daniel* levede som rigets øverste embedsmand i megen overflod. Han fandt det nødvendigt at afstå fra *lækre spiser* i tre uger (Dan. 10,3), thi han ville ikke være afhængig af den slags ting. På den måde holdt han sit legeme i ave.

Hvis overfloden ikke skal svække vor iver og første kærlighed, hvis ikke den skal berøve os sejrskransen, da må vi lære ved Guds kraft at beherske den og ikke lade den få nogen vanedannende magt over vort legeme. Overflod betyder, at meget er givet os. Dermed betyder det også, at meget skal kræves af os.

Vi kan ikke opstille nogen regel og slet ikke nogen regel, som vi vil påtvinge andre. Hvis vi værner os til at give efter for bekvemmelighedens fristelser, da bliver vi som en slappet bue (Salme 78,57). Vi vil som regel føle os for trætte til at være med, når det rigtig gælder – vi vil føle os uoplagte – vi vil have mange undskyldninger – vi vil falde ind under den dom, at vi ikke elsker vor Gud af hele vort hjerte.

Bekvemmeligheden fører til *lunkenhed*, hvis ikke den overvindes. Paulus var indviet i at have en smule overflod en sjælden gang. Vi har til stadighed en overflod, så fuld af fristelser, at vi behøver *dobbelt nåde* for at være indviet i, hvordan en kristen lever til Guds ære i overensstemmelse med hans vilje midt i sin overflod.

Hvor indvies vi heri? Hvor finder vi kraft til at sejre over alle bekvemmelighedens fristelser?

Jeg kan desværre ikke tale som en, der kun kender til at sejre på disse områder. Jeg føler mig i båd sammen med dem, der har svært ved dagligt at tage sit kors op i selvfornægtelse og følge Herren. Jeg har lidt mange nederlag og spildt megen tid.

Lad os sammen drage ud til Ham, der gav afkald på alt for vor skyld, og lad os betragte ham hængende udspilet på et kors for at skaffe os adgang til Gud og give os

barnekår!

Her løses vi fra alt det, der binder os, og her modtager vi hans mægtigt virkende nåde, der omskaber vort hjerte, så det fyldes af længsel efter at glæde Ham og gøre hans vilje. Her mister overfloden sin magt over os, thi han fylder os med kærlighed til Gud og til vor næste.

Han gør det umuligt for os at pege fingre ad andre og fremhæve os selv. Nej, her ved korsets fod hos Jesus får vi håb for os selv og dermed for enhver anden, thi ingen af os kender nogen ringere end sig selv. Åh, om blot Guds folk fik hjertets øjne åbne til at se Guds herlighed på Kristi forpinte ansigt, da ville vi alle med glæde løbe hans buds veje uden at lade os hindre af nogen overflod. Da ville hans lov være vor lyst, thi den var da indskrevet i vore hjerter ved den Helligånd!

Sjælen

Overfloden med al dens bekvemmelighed indebærer ikke blot mange fristelser for legemet, men også for sjælen.

Fristelsen består i, at den vil gøre sjælen adspredt og berøve den koncentrationsevnen.

Fjernsynet leverer så mange daglige nyheder, at den trænger ind i vort indre menneske for at samle sjælen snart om dette, snart om noget andet – og så atter noget tredje – og så det – og det – og det!

Og udbudet af bøger er så overvældende, at mange altid er optaget af en bog – har du læst den? – har du læst den?

Allerede David kendte til fristelser af lignende art, derfor spægede han sin sjæl med faste (Salme 69,11). Vi kender til at spæge vort legeme med faste, men hvad mener David, når han taler om at spæge sin sjæl dermed?

Han har gjort den erfaring, at man undertiden må afstå fra lovlige interesser for at kunne samle sin sjæl om Gud alene. Det hører med til at bære overfloden uden at svækkes af den. Der er mange lovlige

interesser: sport – politik – litteratur – o.s.v. – men undertiden giver Guds børn afkald herpå for at samle sig om Herrens sag midt i denne mørke verden.

Heller ikke hvad sjælens faste angår, kan vi opstille nogen almen gyldig lov – slet ikke nogen lov for andre.

Men er vi Ham nær, der elsker os med en evig kærlighed, da samler han vor sjæl om det ene fornødne – og vi savner intet! Han mætter vor sjæl som med fede retter – vi jubler af glæde for hans åsyn – vi siger da, som en af Herrens tjenere engang sagde: »Andre kan godt gøre det og det – men jeg kan ikke!« og han følte sig ikke misundelig på dem, der ikke behøvede at spæge deres sjæle som han.

Det hører med til evangeliet at give afkald – ikke som en fortjenstfuld handling – men som en del af det virkelige liv sammen med Ham, der er vort liv!

Glæden

Overflod bringer ikke i sig selv nogen ægte glæde med sig. Den sande glæde ligger kun i Guds gode, velbehagelige og fuldkomne vilje.

Skal overfloden bringe os glæde, må den bringes ind under Guds vilje, altså ind under evangeliet. Vi har fået så meget, for at vi skal få den glæde at stille alt til Herrens rådighed.

Vi har fået alt for at forvalte det for Herren. Som forvaltere betragter vi aldrig overfloden som vor, men som Herrens ejendom, som vi skal forvalte i troskab mod Ham. Pastor *Fjord Christensen* rådede engang i en juleprædiken bønderne til at gå ud i stalden og skrive: »Alt dette er ikke mit, men Herrens!« og han gav tilmed det råd at skrive det samme i enhver bankbog!

Så bliver glæden uovervindelig – og så kan vi altid synge: Om han tager, om han giver, samme Fader han forbliver, og hans mål er kun det ene, barnets sande vel at tjene!

Mangel

Apostelen var også indviet i at sulte og lide mangel. Han udtaler sig ikke om, hvad han syntes bedst om, at lide mangel eller at have overflod. Jeg er vis på, at vi alle synes, at overflod er nu bedre end mangel – men det skyldes måske, at vi ikke har nogen erfaring af at sulte og lide mangel.

Apostelen foretrækker ikke overflod for mangel, thi han ved, at Gud bestemmer, hvordan hans forhold skal være, og Guds bestemmelse er kun god.

Når Gud bestemmer, at han skal lide

mangel, giver Gud ham samtidig kraft dertil. Og så bliver mangelen en oplevelse af Guds nærhed og Guds underfulde hjælp.

Jesus sendte sine disciple ud uden nogen jordisk sikkerhed. De fik ikke, som man lægger vægt på i vore dage, garanti om et månedligt underhold. De skulle nemlig ikke være funktionærer i et kristeligt foretagende, men hans vidner. Han spurgte dem skærtorsdag aften: »Da jeg sendte jer ud uden pung og taske og sko, kom I da til at mangle noget?« De svarede: »Nej« (Luk. 22,35). De manglede det

mest elementære, men manglede dog intet!

Det oplevede Paulus, når han sultede og led mangel. Det tog aldrig magten over ham og var aldrig nogen hindring for hans tjeneste og vidnesbyrd. Han manglede i al sin mangel intet. Derfor var han ikke i nogen måde utilfreds, men altid fuld af glæde.

I tider med sult og mangel blev han drevet ind til Gud, ja kastet på ham. Bekvemmelighedens fristelser havde ingen anledning, de eksisterede overhovedet

ikke.

Men Herren blev endnu mere levende og virkelig for ham. Nu var han jo eet med Ham, der gjorde sig fattig for vor skyld. Nu kendte han ham, der på korset sagde: »Jeg tørster!«

Nu blev ethvert stykke brød og et krus vand en Guds gave, noget helligt, som han måtte takke og prise Gud for. Han manglede intet, når han led mangel, men var rigere i Gud end nogen sinde. Han ejede intet og ejede dog alt – han var fattig, men dog i stand til at gøre mange rige – han var som en døende, men se, han lever, ja lever sandelig, thi Gud er hans liv!

Derfor gør apostelen aldrig et indtryk af at være en ynkelig eller ynkværdig mand! Tværtimod, om nogen ejer livets fylde med en rigdom på kærlighed, glæde og fred, så er det ham, der lider mangel uden at mangle noget.

Han er altid tilfreds, aldrig utilfreds!

Trange kår

Apostelen anvender også beskrivelsen »trange kår« (Fil. 4,12), hvilket er mere afdæmpet end sult og mangel.

Jeg kender en del, der har trange kår. Jeg tænker især på nogle gamle, meget skrøbelige og ensomme, der er overladt til sig selv dag efter dag og som sjældent kommer ud af deres stue.

Det underlige er, at man føler sig så opløftet, når man sidder lidt sammen med dem og lytter til deres svage, undertiden næsten ikke hørbare stemmer. De har trange kår, men der er ikke trangt for Ånden hos dem. Der er en høj Himmel over dem og vidt til siderne. De klager ikke, men bærer mangfoldige på deres hjerter. Samtidig er de åndeligt skarpsindige. De gennemskuer den åndelige overfladiskhed og hulhed, der desværre præger så megen kristelig aktivitet, og de lader sig ikke løbe over ende. De er nemlig stærke i Herren i al deres svaghed. I deres trange kår står de fast, medens mange andre vakler.

Mange af dem har levet et temmeligt hårdt liv i arbejdsomhed, pligttrøskab og nøjsomhed. De har aldrig haft andet, end hvad det store flertal ville kalde trange kår. Nogle har gjort rent det meste af deres liv, andre arbejdet på kontor. Ingen af dem har nogensinde haft overflod.

Det ser ud til, at overflod nemt skaber bundne mennesker, der er helt afhængige af dette og hint, medens trange kår skaber frie mennesker, der kan glemme sig selv og altid være noget for andre. Det er, som om overfloden binder menneskene til den verden, medens trange kår løser dem fra verden og binder dem til Herren.

I hvert fald anbefaler Guds ord ikke rigdom og overflod, selvom Ordet lader os forstå, at Gud beskikker nogle af sine venner sådanne kår. Guds frygt og nøjsom-

hed er bedre for os. Og Paulus går så vidt, at han betragter det som en mangel ikke at kende til at lide for Kristi skyld.

Den smalle vej

Da Paulus blev frelst, sagde Herren til Ananias: »Jeg vil vise ham, hvor meget han skal lide for mit navns skyld« (Ap. G. 9,16). Det lyder umiddelbart som meget strenge ord, men sådan oplevede apostelen dem ikke. De var en del af Guds gode og fuldkomne vilje med hans liv. Derfor skriver han også til filipperne: »Af nåde blev det jer givet for Kristi skyld ikke blot at tro på ham, men også lide for hans skyld« (kap. 1,29). Han opfordrer os ikke hermed til at søge lidelsen men til, når den kommer, fordi vi følger Herren, da at tage imod den som en del af Guds nåde imod os.

Selv ønsker han at kende kraften i Kristi opstandelse og fællesskabet med ham i hans lidelser (Fil. 3,10), og han lod altid Guds børn forstå, at det er igennem mange trængsler, vi skal indgå i Guds rige.

Det er ikke en sygelig sjæl, der her kommer til udtryk – det er ikke en mand, der dyrker lidelsen – nej, det er en hellig og glædesfyldt mand, der kender vor Herre Jesus bedre end de fleste. Han har oplevet trængsel og angst og forfølgelse og sult og nøgenhed og fare og sværd – han har også oplevet stening og piskning – han har oplevet skibbrud – og i alt har han erfaret Guds ubeskrivelige omsorg, støtte, nærhed, kærlighed og glæde.

Derfor kendte han ikke blot noget om Herren, men han kendte Ham.

Og derfor kunne han uden at prale sige: »Alt formår jeg i Ham, som giver mig kraft« (Fil. 4,13).

Den smalle vej var for ham den bedste at vandre. I al hans trængsel var der alligevel ingen trængsel, thi Herrens åsyn lyste over ham. I al hans mangel var der fylde af Guds virkelighed. At leve var ham Kristus, at dø en vinding.

Han var ikke ufølsom som en stoiker, der lærer sig at resignere. Han kendte til smerte, til angst, til gråd; men det var under alt sådant, han mere end sejrede ved Ham, som elskede ham. Derfor oplevede han ikke sine trængsler som skæbnens hårde slag – og han oplevede aldrig Gud som en ufølsom hersker, der ser, hvor langt han kan gå i at pine sine skabninger – nej, Guds kærlighed og visdom og nænsomhed og godhed fordunkledes aldrig for ham – derfor blev Paulus ikke hård og umenneskelig af sit strenge liv, men omdannet til lighed med Kristus, så han kunne lide med de lidende og græde med de grædende.

Trængslerne virkede udholdenhed, og udholdenheden prøvet fasthed, og den prøvede fasthed håb – og tænkt, Paulus

priste sig salig og lykkelig over dem (Rom. 5,3-4)!

Der er en glæde i hans liv, som ikke har noget med ånds-overlegenhed at gøre, men som er ægte og ydmyg. Han er sig bevidst, at hele hans liv er båret og behersket af Guds barmhjertighed og godhed, og han oplevede det måske allerstærkest i tider, da der var alt andet en overflod.

Det viste sig i hans liv, at skal der udrettes noget af virkelig betydning for Guds sag, kan det kun lade sig gøre, hvis man ikke lader sig overvinde af bekvemmelighedens fristelser i tider med overflod og ikke lader sig afskrække af trængslerne i tider med mangel. Paulus fulgte sin Herre og Frelser. Deri bestod hans tjeneste, ikke i noget andet og slet ikke i noget »klogere«.

I en periode var trængslerne så overvældende, at han opgav håbet om at redde livet (2. Kor. 1,8). Hans tro var altså ikke en ånds-mægtig holdning, der gjorde, at Paulus altid var »ovenpå«. Også denne store mand havde sin begrænsning – men Gud har ingen begrænsning! Paulus lærte ikke at sætte sin lid til sin tro, men til Gud, der virker langt ud over, hvad vi har tro til at bede om eller indsigt til at forstå.

Hvor er det godt for os, der kender vore mange begrænsninger, at den store apostel lader os dette vide. Så er vi altid i gode hænder, nemlig i Guds hænder, når vi ingen udvej ser. Og så forstår vi, at det ikke er troens opgave at fortælle eller befale Gud, hvad han skal gøre, men dens forret at stole på, at Gud, der opvækker døde, altid gør, hvad der er det bedste for os.

Lad os stille synge *Brorsons* vidunderlige salme:

Vor trængsel, hvor besværlig
den også synes kan,
er for Guds folk en herlig
og uskatterlig stand;
vor trængsel er en gave
af Jesu milde hånd,
et tegn, som de skal have,
der drives af Guds Ånd.

Vor trængsel gør os trætte
af verdens slaveri,
men vore fodtrin lette
på Livets rette sti;
vor trængsel gør bestandig
i Jesu rette sind,
frimodig, kæb og mandig
at gå i kampen ind.

Vor trængsel er vort anker
mod alle lysters sø,
som holder vore tanker
fra verden, til vi dø;
da skal vor trængsel give
sin fulde glædes frugt,

vor bitre myrra blive
en evig livsens lugt.

O Kristi kors, min lykke
og skønne arvedel,

Guds kirkes gyldne smykke
og dejlige juvel!

Jeg her dig glad vil bære,
som det er Guds behag,
og engang skal du være

min pryd på dommens dag!

Og når vi har sunget den, da lad os
takke Herren af hele vort hjerte, at han le-
der os ad rette veje for sit navns skyld!